

Иван Славев Атанасовски, роден и живее во Лешок, професионален снимател во МРТВ, Скопје и фотограф-аматер

Иван Атанасовски, Лешок (1944 -)
Ivan Atanasovski, Lesok (1944 -)

Иван Славев Атанасовски, е роден во Лешок, 1944 година и целиот живот до денес, 08 Април 2012 година-Цветници, ги поминува во Лешок. Иван потекнува од родот Гркоој*), чии куќи се лоцирани до местото Тумба северно на нецели 100 метри, над Црквата Св. Никола во Тенеке маало Лешок.

Татко му Славе Атанасовски ги има синовите Иван и Витомир. Иван Атанасовски се жени за Дафинка Мисаилоvsка од родот Дабоќееј од Лешок и имаат две ќерки Верче Божиновска и Биљана Бошевска. Дафинка Мисаилоvsка ми е школска другарка и учевме заедно од прво до осмо одделение. Вториот син на Славе, Витомир Атанасовски, почина во 2011 год. има син Славчо и ќерка Жана.

Иван и Дафинка Атансовски, Лешок, 2012, Разгледување на слиите во домот, фото, Митко Спирски
Ivan i Dafinka Atansovski, Lesok, 2012, Razgleduvawe na slikite vo domot, foto, Mitko Spiroski

Инаку, до Првата светска војна во кругот на старата црква Свети Никола на старите гробишта се закопувале претците на неколку родови *) (Дабоќееј, Гркоој, Пашини, Царлоој, Наљабукоој, Цврчкоој, Станчееј, Пиперкоој, Попароој, свештеничкиот род Лешкоој односно Попоој, Станкоој, Момироој, Колароој, Кашамееј и др. родови кои живееле во Тенеке Маало.

*) За родовите во Лешок, види текст во книгата (стр. 148 -157- извор: ред.бр.1) и во книгата (стр. 50 -100 и стр. 277-319 -извор: ред. бр. 12). За родот Лалошој, Лешок, види наслов 10 со подаслови 10.1 до 10.7 од Мојата книга (стр. 158-236-извор: ред. бр. 1).

Црквата Св Никола, ноќе, Лешок, 08.04.2012, фото,Митко Спирски
Crkvata Sv.Nikola, noce, Lesok, 08.04.2012, foto,Mitko Spiroski

Не ми се познати кои се причините и точно кога Лешаните одлучиле починатите, веќе да не ги закопуваат во двете одделни гробишта во Горно Маало и тоа: гробиштата околу црквата Св. Никола во Тенеке Маало и гробиштата околу црквата Св Харалампие на Костоо, во Старо маало, туку на новите гробишта. Во време или после Првата светска војна почнале од Горно маало (Старо маало-Бакар маало и Тенеке маало) да ги закопуваат на новите гробишта Св. Ѓорѓија на локацијата Булино. Јас лично се сеќавам и сум гледал како дете кога сме играле на Костоо во Бакар маало и на Тумба во Тенеке маало дека на овие две локации имаше гробови и остатоци од бигорни камени плочи со крстови од разурнатите две цркви.

Во 2010 година се формира Иницијативен одбор за обнова и изградба на старите темели на црквата Св. Никола, во Тенеке маало. Во Одборот влегоа Иван Атанасовски од Гркоој, Младен Мисировски, Дабоќееј, Илија Петрушевски, Капункоој, Крсто Петковски, Станчееј, Делко Стевовски, Капункоој, Цвета Димовска, Гркоој, отец Стојче Ристовски, Петреј, Живко Ристовски, Пашини, Велимир Кочовски, Лешкоој, односно Попоој и свештеник Александар Стојановски, кои покажаа голема љубов, ентузијазам и заклучно 14 Ноември 2010 година се освети и се ставија темелите на старата црква Св. Никола. Црквата ја градеа мајсторите Василие и синот Јане од с. Туминец, Мала Преспа, Албанија. Мајстор Василие дојде по моја молба, бидејќи бев многу задоволен, кога 2007 година ми ја зидаа оградата со делкан камен на плацот на Кале. Во овој период интензивно и постојано се работеше и заклучно со денешниот ден

(недела) 08 Април 2012 година -Цветници, се изгради градежниот дел-карајапија од црквата, се спроведе вода и струја, се постави влезна врата и прозори на црквата, а местото околу црквата се израмни, се загради со бетонска ограда и со мрежа, а пред два дена се стави и влезна врата. Ова го пишувам затоа што Иван, како претседател на Месната заедница и како претседател на Иницијативниот одбор за изградба на црквата, а Младен, како заменик и како благајник, покажаа неописива љубов и ангажман и тие двајца се најзаслужни што се обнови- изгради новата црква Св. Никола и што се загради и уреди двориштето. Но, би бил несправедлив кон Бога, ако не ги споменам и не им се заблагодарам на големото разбирање и самопожртвување и на Дафинка, жената на Иван Атанасовски и на Виолета, жената на Младен Мисаиловски, како и на мајсторите Василие и синот Јане од Туминец, Мала Преспа, Албанија, Господ да ги благослови и да им даде се најубаво на нивните семејства.

Татко му Славе со мајка му и внуците, Лешок, 1970, фото, Иван Атанасовски
Tatko mu Slave so majka mu i vnuците, Lesok, 1970, foto, Ivan Atanasovski

Љубовта кон Лешок и секојдневното живеење, а посебно за негување на традициите во Лешок, Иван Атанасовски ги искажуваше на многу полиња, уште од младински денови, кога организираше игранки во школото, беше активен играч во ФК ОНИКС, Лешок, а потоа и на Одбојкарскиот клуб ОК ЛЕШОК, Лешок. Подоцна беше и во раководството на ОК ЛЕШОК. Повеќе за ФК Оникс и за ОК Лешок (натпревари, играчи, резултати..) види во Мојата книга- 60 Години Спорт во Лешок (за фудбал: стр. 101 - 166 – извор: ред. бр. 3 и за одбојка: стр. 179- 252 -извор: ред. бр. 3).

Иван Атанасовски активно е вклучен и во општествено политичкиот живот во Лешок и е член на Советот на Месната заедница, а избран е и за Претседател на Месната заедница, за што има реализирано повеќе комунални проекти во Лешок.

Иван Атанасовски имал голема љубов да фотографира, но недостатокот на фотоапарат, го надополнува, така што позајмува фотоапарат Зенит од братучедот Боре Глигуровски, од родот Такароој, кој иако имал фотоапарат немал голема желба да слика и така повеќето време апаратот е кај Иван и тој сликал со апаратот. Но, затоа, Боре Глигуровски имаше бескарјно голема љубов кон фудбалот и беше главен организатор и мотор на ФК ОНИКС од Лешок и еден од најзаслужните за големите фудбалски резултати кои ги постигна, ФК Оникс од 1960 до 1971 година.

Во секојдневната комуникација Иван го ословуваат со прекарот Ива - Скаља или попознат е како Апо *)

*) За Прекари на лица во Лешок и посебно за ословувања види (стр. 601-628 и стр. 629-635- извор: ред. бр. 1); (стр. 138 - 148 - извор: ред.бр. 8); (стр. 85 - 91 - извор: ред.бр. 3) и (стр.105-114 и стр.115 -117- извор: ред. бр. 63 и ред. бр. 69).

Одбојкарскиот клуб ЛЕШОК, на Костоо, 1974, фото, Иван Атанасовски
 Odbojkariskiот klub LESOK, na Kostoo, 1974, foto, Ivan Atanasovski

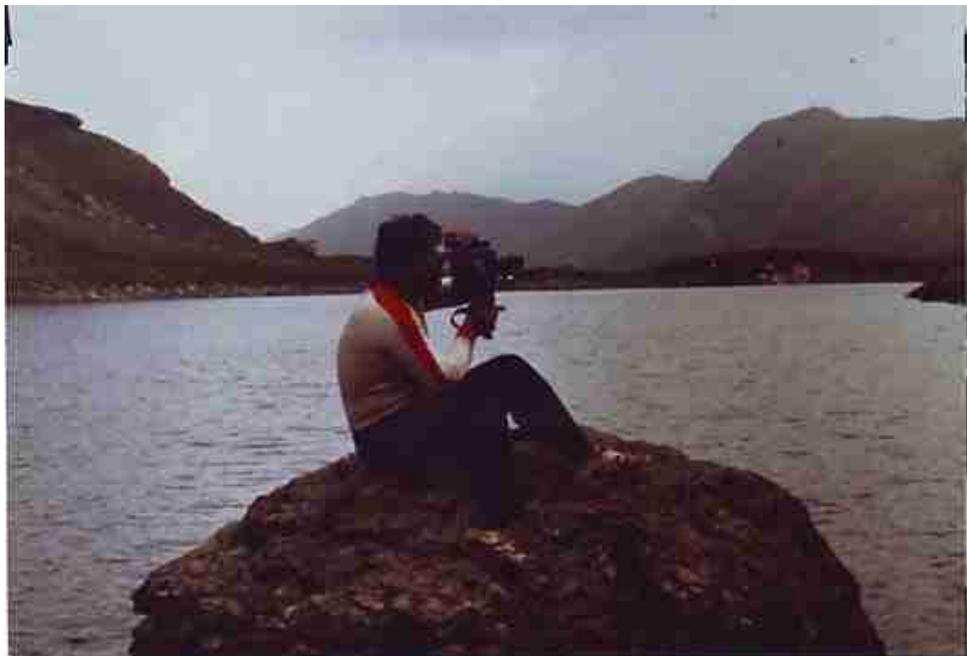
Љубовта кон фотографијата му се реализирала на Иван, кога се вработува во МРТВ, за снимател за тетовското подрачје. Голема среќа имал Иван, што работел заедно со Тонко Иговски од Тетово, кој бил новинар во МРТВ, но, и кој имал големо знаење и фамилијарна традиција за фотографирањето и снимањето и така, најголемото знаење и искуство му ги должи на Тонко Иговски. Од кога поднаучил за техничките и други можности на ТВ камерата, Иван почнува да прави уникатни ТВ снимки, кои се пренесуваат на МРТВ и во многу новински агенции од Балканот и во светот. Иван со својата камера влегува во многу ризични ситуации со Бегалската криза во Косово и за време на бомбардирањата од страна на НАТО Алијансата и бранот на стотици илјади бегалци кој пребегаа-дојдоа во Македонија, а посебно во Полог и кампот за бегалци од Косово во Једоаречка пешчина.

Иван Атанасовски, неуморно работи и со својата камера на МРТВ е во многу актуелни ситуации од спортот, политичкиот живот или традиционалните верски или комунални активности и неговите снимки се многу чести на МРТВ и на локалните ТВ во Тетово. Иван има голем осет и сенс да биде на лице место и веднаш да го сними и да го испрати актуелното случување во МРТВ дали се работи за случувања во Лешок или во другите села од Подгора или Долни Полог. За време на воените дејствија од страна на албанските воени формации на УЧК, кога во 2001 година дојде до раселување лица од Лешок и неколку соседни села од Подгора, погинувањето на Ѓоко Лазаревски, а особено разурнувањето на црквата Св. Атнасие од Лешок, Иван и неговата ТВ камера први ги снимиле ваквите драматични моменти и истите преку МРТВ го обиколија светот. Иван продолжува да снима и испраќа во МРТВ и другите ТВ куќи во Скопје и Тетово, свои прилози се до пензионирањето 2009 година.

Жени од Тенеке маало, лупат пиперки за ајвар, Лешок, 1986, фото, Иван Атанасовски
 Zeni od Teneke maalo, lupat piperki za ajvar, Lesok, 1986, foto, Ivan Atanasovski

Својата љубов кон фотографијата Иван ја искажува од младински денови, кога, иако нема свој фотоапарат го позајмува апаратот Зенит од братучедот Боре Глигуровски, наставник од Такароој. Во првите години од 80-те години, Иван купува и свој фотоапарат Канон и има сликано и извадено стотици свои фотографии. Иван прави многу уникатни и интересни фотографии, како и снимки од секојдневниот живот во Лешок, како: играње одбојка, славење на Богородица, Св. Атанасие, Божиќ, Велигден, Ѓурѓовден, колење на прасиња, мерење на Ѓурѓовден на кантар, печење пиперки и правење ајвар, топење на сланина и правење чварки, свадби, одење на Шар Планина и многу други моменти од секојдневниот живот. Овие фотографии, Иван заедно со неговата сопруга Дафинка, грижливо ги собираат и чуваат и голем дел од фотографиите им се средени во фото албуми. Иван и Дафинка имаат големо чувство и многу ги ценат фотографиите, како зениците во окото и со голема почит и респект и со голема љубезност ми ги презентираат фотографиите. Би сакал да и одадам големо признание на Дафинка, неговата сопруга која е најзаслужна за грижливото собирање и чување и средување на фотографиите, кои ги сликал Иван и тоа не само за нивното потесно семејство, Дафинка грижливо ги чувала и во албуми ги средувала и фотографиите и на други лица од Лешок од нашето време. Но, од разговорот со Дафинка и Иван, осознав дека Дафинка имала голем сенс и осет, исто како што имам и Јас, и со голема почит ги собирала и чувала и фотографиите од постарите генерации, а посебно ги чувала фотографиите во кои се сликани жени во носија од возраста на нашите мајки и баби, а посебно ми беше драго, што успеа да ги препознае и одгатне повеќе фотографии кои ги сликале Спасо Милосавлевски од Лешок, потоа фотографии кои ги сликал Тодор Димитровски од Тетово, Среќко Јаневски од Тетово, како и фотографиите кои ги правел нивниот роднина и пријател од Скопје, со потекло од Жилче Цветан Гавровски. Со Дафинка сме иста генерација 1949, за соучениците напишав кратка биографија во мојата книга (стр. 122 - 155- извор: ред. бр. 63 и 69).

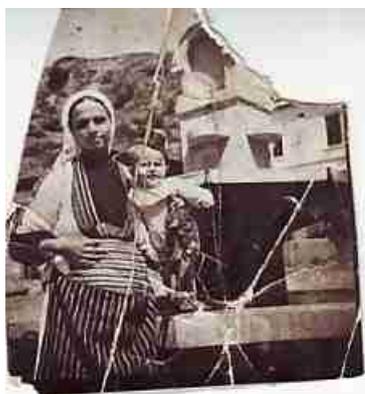
Снимателот Иван Атанасовски, со камерата на Ливадичко езеро на Шара
Snimatelot Ivan Atanasovski, so kamerata na Livadicko ezero na Sara

Така, благодарение на љубовта кон фотографиите и неуморното сликање од страна на Иван, но, и благодарение и на љубовта и почитта кон фотографирањето и фотографиите кои ги имаше неговата сопруга Дафинка, а особено кон старите фотографии и нивното чување и средување, семејството на Иван и Дафинка, имаат голем фонд на стари фотографии, кои имаат непроценлива вредност.

Во продолжение ќе дадам неколку фотографии постари и понови, кои ги сликал Иван Атанасовски, а ќе дадам и неколку интресни стари фотографии, кои ги сликале фотографите од постарите генерации Спасо Молосавлевски од Лешок, Тошо Димитриевски и Живко Јаневски од Тетово и др.

Дедо му Атанас, фото, Спасо М.
Dedo mu Atanas, foto, Spaso M.

Славејца, фото, Спасо М.
Slavejca, foto, Spaso M.

Иван, Витомир, Божана и Тоше, фото, Спасо М.
Ivan, Vitomir, Bozana i Tose, foto, Spaso Sirmin

Дафинка Мисаилоvsка, Јове Гркоски др деца од тенеке маало, фото, Спасо Милосавлевски
Dafinka Misailovska, Jove Grkovski i dr deca od teneke maalo, foto, Spaso Milosavlevski

Иван и Вито Атанасовски, фото Живко Јаневски
Ivan i Vito Atanasovski, foto Zivko Janevski

Дафинка и Божана, фото, Тошо Димитриеvски
Dafinka i Bozana, foto, Toso Dimitrievski

Припрема на котел за варење на свински чварки, Лешок, 1976, фото Иван Атанасовски
Priprema na kotel za varewe na svinski cvarki, Lesok, 1976, foto Ivan Atanasovski

Колење и дерење на вепар, Лешок, 1975, фото Иван
Kolewe i derewe na vepar, Lesok, 1975, foto Ivan

Свадбата на Младен Мисировски, Тетово, 1975,
Svadbata na Mladen Misilovski, Tetovo, 1975,

Стар Манастир, Атанасовден, Лешок, 1987, фото, Иван Атанасовски
Star Manastir, Atanasovden, Lesok, 1987, foto, Ivan Atanasovski

Цветан и Таска Гавровски и Дафинка, 1988, Шара
Cvetan i Taska Gavrovski i Dafinka, 1988, Sara

Мерење на кантар, Велика Прањик, Ѓурговден, 1982
Merenje na kantar, Gore i Velika, Gurgovden, 1982